

ΕΛΤΑ
Hellenic Post

Αρ. Αδείας
01-1323

ΤΑΧ/ΜΕΛΟ ΚΟΤΙΜΟΤΥΝΑΙΟΥΡΟΙ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ὁργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannismvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannismvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 58ο - ΤΕΥΧΟΣ 605 ●
● ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2015 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Ἡ Παναγία Παρθένος

Συνύπαρξις ἀντιθέσεων

ἀκοίμητος κοιμήθηκε. Ὅλα τὰ παράδοξα καὶ θαυμαστά βλέπουμε στὴν Παναγία μας. Στὸ πρόσωπό της συναντῶνται κατὰ θαυμαστό τρόπο τὰ πλέον ἀντίθετα πράγματα.

● **Σύλληψις παιδιοῦ καὶ παρθενία** εἶναι δύο καταστάσεις, πού δέν συνυπάρχουν.

* Ἄν γυναῖκα συλλάβῃ παιδί μέσα της, δέν εἶναι πλέον παρθένος.

* Ἄν εἶναι παρθένος, δέν μπορεῖ νά ἔχη συλλάβει παιδί.

Στόν Εὐαγγελισμό ὁμως τῆς Μαρίας τῆς εὐλογημένης συναντῶνται καὶ τὰ δύο! Σύλληψις καὶ παρθενία συνυπάρχουν.

● **Μητρότητα καὶ παρθενία** εἶναι ἐπίσης δύο πράγματα ἀσυμβίβαστα.

* Ἡ μητέρα θά εἶναι μιά γυναῖκα καὶ θά κρατᾷ στήν ἀγκαλιά τό βλαστό της, τό παιδί της, ἢ παρθένος θά εἶναι. Καὶ ὁμως στά Χριστούγεννα, στή Θεία Γέννησι, τὰ δύο συνυπάρχουν. Ἡ παρθένος εἶναι μητέρα!

* Ἡ Μητέρα, πού κρατάει στήν ἀγκαλιά της τό μικρό Χριστό, εἶναι παρθένος! Καὶ δέν εἶναι ἡ Παρθένος μόνο Μητέρα τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι Μητέρα ὅλου τοῦ κόσμου. Ἄφοῦ κρατάει στά χέρια της τό Χριστό, πού εἶναι ἡ ἐλπίδα τοῦ κόσμου, κρατάει τίς ἐλπίδες ὅλων. «Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς Σέ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπό τὴν σκέπην Σου».

● **Θεὸς καὶ ἄνθρωπος** εἶναι δύο ὄντα, πού δέν συνυπάρχουν.

* Ἡ Θεὸς θά εἶναι ἓνα πρόσωπο ἢ ἄνθρωπος.

Καὶ ὁμως στήν περίπτωσι τῆς Παναγίας βλέπουμε τὴν συνύπαρξι καὶ τῶν δύο! * Ὅχι ἀπλῶς συνύπαρξι, ἀλλὰ ἔνωσι τῶν δύο φύσεων σέ ἓνα πρόσωπο.

Τό βρέφος, πού κρατάει ἡ Θεοτόκος, δέν εἶναι οὔτε μόνο Θεός, οὔτε μόνο ἄνθρωπος. Εἶναι Θεᾶνθρωπος.

Στὴν ἀγκάλῃ τῆς Θεοτόκου βρίσκεται ὁ Θεᾶνθρωπος, πού πάνω Του βρίσκεται ὁ ἄνθρωπος, ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα, τό πλήρωμα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Ἄρα στήν ἀγκάλη τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου βρισκόμαστε ὅλοι! Ὅλους μᾶς βασιτάζει. Καί μᾶς ὁδηγεῖ στό Ναό, στή λατρεία τοῦ Θεοῦ, ὅπως ὠδήγησε τότε τό μικρό Χριστό, τεσσαρακονθήμερο.

- Ἄλλη ἀντίθεσις: Ἡ ζωντανός θά εἶναι κανεῖς ἢ πεθαμένος. Καί ὁμως στήν Κοίμησι τῆς Θεοτόκου βλέπουμε νά συνυπάρχη θάνατος καί ζωή.

Κλαίει κανεῖς τήν ἡμέρα τῆς Παναγίας;

Τῆ θαυμαστή συνύπαρξι ἀντιθέτων καί ἀσυμβιβάστων καταστάσεων τονίζει ἕνας ὕμνος τοῦ κανόνος τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως: *«Νευίκτηται τῆς φύσεως οἱ ὄροι ἐν σοί, Παρθένε ἄχραντε· παρθενεύει γάρ τόκος καί ζωῆ προμνηστεύεται θάνατος. Ἡ μετὰ τόκον Παρθένος καί μετὰ θάνατον ζῶσα»* (εἰρμός θ' ὠδῆς).

Ἐνδοξος ἡ Θεοτόκος

Ὅλα παράδοξα, ἀλλά καί ἔνδοξα στήν Παναγία. Ἡ ἑορτή τῆς Κοιμήσεως εἶναι ἔνδοξος. Δοξασμένη ἡ Παναγία.

- Δόξα τῆς, ὅτι ἔφυγε ἀπό τό θάνατο καί τόν τάφο, ὅπως ἀπελευθερώνεται ἕνας φυλακισμένος ἀπό τό κελλί του.

Ἀπελευθερώθηκε πρώτη ἀπό τή φυλακή τοῦ θανάτου, ἀφοῦ αὐτή γέννησε τόν Ἀπελευθερωτή Χριστό. Δέν θά ἔπρεπε ὁ Χριστός τό δῶρο τῆς ἐλευθερίας νά τό χαρίσῃ πρῶτα στή Μητέρα Του;

Καί ἄλλοι βέβαια βρίσκονται ἐλεύθεροι στόν οὐρανό· ὅλοι οἱ ἅγιοι. Ἀλλά μόνο ἡ ψυχή τους ζη τήν ἐλευθερία τοῦ οὐρανοῦ· τό σῶμα τους περιμένει τήν ἀπελευθέρωσι ἀπό τή φθορά. Καί ἡ ἀπελευθέρωσις αὐτή ὀνομάζεται κοινή ἀνάστασις.

Ἡ Παναγία ζῆ στόν οὐρανό τῆ δόξα τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐλευθερίας καί μέ τό σῶμα της καί μέ τήν ψυχή της!

- Δοξασμένη καί γιά ἄλλο λόγο.

Γιά τό μέγεθος τῆς δόξας, πού ζῆ τώρα στόν οὐρανό. Προγεύεται τῆ δόξα τοῦ παραδείσου, ὅχι ὅπως ὅλοι οἱ ἅγιοι, ἀλλά ζῆ ἡ Παναγία ὀλόκληρη τῆ δόξα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, τήν ὁποία ἀνέβασε ὁ Χριστός μέ τήν Ἀνάληψί Του στόν οὐρανό.

Ζῆ ὡς πρώτη δοξασμένη στόν οὐρανό.

Ἐνδοξος εἶναι ἡ γιορτή τῆς. *«Τῇ ἐνδόξῳ Κοιμήσει Σου οὐρανοί ἐπαγάλονται καί ἀγγέλων γέγηθε τά στρατεύματα».*

Σκάλα δόξης ἡ ταπείνωσις

Ἡ δόξα εἶναι ἀποτέλεσμα, ἢ μᾶλλον ἀμοιβή τῆς ταπεινώσεως.

- Θέλεις νά δοξαστῆς; Ἐνας τρόπος ὑπάρχει: Νά ταπεινωθῆς. Θέλεις ν' ἀνεβῆς; Μία μονάχα σκάλα ὑπάρχει, σταθερή καί ἀσάλευτη: ἡ ταπείνωσις.

Κάθε ἄλλη σκάλα ἀνόδου κοσμικῆς δόξας εἶναι ἐτοιμόροπη. Ὅπωςδήποτε θά σπάσῃ. Καί θά πέσῃ.

Ποιός ἔνδοξος στή γῆ δέν ἔπεσε; Μόνον οἱ ἔνδοξοι τοῦ Οὐρανοῦ δέν πέφτουν. Καί ἡ Ἐνδοξοτέρα! Τήν ὕμνουμε ὡς *«τῆν τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ καί ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφεὶμ».*

- Ἡ ταπείνωσις δόξασε τήν Παναγία. Ἡ ἴδια στήν περιφρημη ὠδή τῆς, πού διασώζει ὁ εὐαγγελιστής Λουκάς, τονίζει: *«Καθεῖλε δυνάστας ἀπό θρόνων καί ὕψωσε ταπεινοῦς»* (Λουκ. α' 48-52).

- Ἀπό τό βάθος στό ὕψος.

- Ἀπό τήν ταπείνωσι στή δόξα.

Ἄς δοῦμε μερικά βᾶθη ταπεινώσεως τῆς Παρθένου καί μερικά ὕψη δόξας, θαυμάζοντας τήν ταπείνωσί τῆς.

Ἀσημότητα - Δόξα

Ἀπό τήν ἀσημότητα στή δόξα.

Ποιός γνώριζε τῆ Μαριάμ; Κανεῖς.

Ποιός ἤξερε τήν Κόρη, πού ζοῦσε κρυμμένη ἀθόρυβα στή Ναζαρέτ; Κανεῖς.

- Οἱ προβολεῖς τῆς δημοσιότητας ἤσαν στραμμένοι σέ ἄλλα σπίτια· σέ παλάτια. Προβάλλονται ἄλλες γυναῖκες, ἐπίσημες. Ἐφήμερη ἡ δόξα τους.

Μετά τῆ δόξα, τό πέσιμο.

Μετά τῆ ματαιοδοξία, ἡ λησμοσύνη.

- Τελικά οἱ προβολεῖς τοῦ θαυμασμοῦ καί τῆς δόξας στράφηκαν στήν Παναγία· σ' ἐκείνη, πού δέν κυνηγοῦσε τήν προβολή, ἀλλ' ἐπέδιωσε τῆ σεμνή ἀφάνεια!

Ὅλοι πλέον τήν Παναγία θαυμάζουν.

Καί σήμερα καί αύριο, μέχρι συντελείας τοῦ κόσμου. Εἴκοσι αἰῶνες, ὅλες οἱ γενεές, ὑμνοῦν καί δοξάζουν τήν ἄσημη Κόρη τῆς Ναζαρέτ! Τό προεῖπε ἡ ἴδια στήν ὥδή της μετά τόν Εὐαγγελισμό: «Ἴδού γάρ ἀπό τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί» (Λουκ. α' 48).

Καί πρῖν ἡ ἴδια προφητεύση, ὅτι θά δοξαζόταν ἀπό τοὺς ἀνθρώπους, κάποιος ἄλλος εἶχε προφητεύσει τή δόξα, πού θά εἶχε στόν οὐρανό. Τήν διάλεξε ὁ Ἀθάνατος. Τήν διάλεξε ὁ ἴδιος ὁ Θεός, νά εἶναι στά δεξιά Του. Θαύμασε ὁ Θεός τά κάλλη τῆς ψυχῆς της. Καί τήν καλεῖ ὁ προφήτης Δαβίδ ν' ἀκούσῃ: «Ἄκουσον, θύγατερ, καί ἴδε καί κλῖνον τό σῶς σου καί ἐπλάθου τοῦ λαοῦ σου καί τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς σου καί ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου» (Ψαλμ. 44,11).

Παρθενία, Ἀειπαρθενία, Θεοτόκος

Ἡ δεύτερη ἄνοδος: Ἀπό τήν παρθενία πῶς ψηλά! Μά ὑπάρχει ὕψος ἀρετῆς, ἀνώτερο τῆς παρθενίας; Ναί, ὑπάρχει.

- Παρθένο εἶναι κι ἓνα μικρό παιδί, ἀλλά χωρίς ν' ἀγωνιστῆ. Παρθένο, λόγῳ τῆς ἡλικίας του.

- Ἡ παρθενία τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας, τῆς νεανικῆς ἡλικίας, μέχρι τό γάμο, εἶναι ὕψος θαυμαστό. Λαμπρό κατόρθωμα, πού μόνο μέ ταπεινώσι κατορθώνεται.

Ἄν γιά νά πηδήξῃ ἓνας ἀθλητῆς μεγάλο ὕψος, ἀπαιτῆται καλή προπόνησις, γιά νά κρατηθῆ ὁ χριστιανός στό ὕψος τῆς ἐνσυνείδητης παρθενίας καί ἀγνότητος, χρειάζεται πολλή ταπεινώσις.

Τήν διέθετε ἡ Μαρία. Ἡ ταπεινώσις της προσήλκυσε, σάν μαγνήτης, τήν χάρι: «Ὁ Θεός ὑπερηφάνους ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δέ δίδωσι χάριν» (Ἰακ. δ' 6). Ὁ Θεός ἀνέβασε τήν Παναγία ἀκόμα πῶς ψηλά, σέ ἀνώτερο σκαλοπάτι παρθενίας.

- Πρῶτο σκαλοπάτι ἡ παιδική, ἡ φυσικὴ παρθενία.

- Δεύτερο σκαλοπάτι, ἡ νεανικὴ, ἡ ἐνσυνείδητη παρθενία, ἡ παρθενία ὕστερα ἀπὸ σκληρό ἀγῶνα πνευματικό.

- Τρίτο: Ἡ ἰσόβια παρθενία.

Λουλούδι χάριτος ἡ Παναγία. Ἀπὸ ἀπλή παρθένος ἀνεβαίνει πῶς ψηλά. Γίνεται Ἀειπαρθένος. Ὁ ἀέτος πετάει στά καθαρά ὕψη, πάνω ἀπὸ τή μόλυνση τῆς ἀτμόσφαιρας, πάνω ἀπὸ τό βουρκο καί τή λάσπη. Ποτέ δέν μολύνεται. Αὐτό εἶναι ὁ ἰσόβια παρθένος: αὐτό πρὸ παντός ἦταν καί εἶναι ἡ Παναγία: Ἡ Ἀειπαρθένος.

- Τέταρτο σκαλοπάτι, πού ἀνέβηκε ἡ ταπεινὴ Κόρη τῆς Ναζαρέτ, ὡς πρὸς τήν παρθενία. Ἐγινε Θεοτόκος Παρθένος. Εἶναι ἡ Παρθένος, πού γέννησε τό Θεό! Ἡ παρθενία της δέν εἶναι στεῖρα. Ἀποκύημα τῆς παρθενίας της, τόκος της, γέννημά της, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Θεός τῆς ἀγάπης. Ἀξιώθηκε νά γίνῃ Μητέρα τοῦ σαρκωμένου Θεοῦ, νά κρύψῃ μέσα της τόν Ἀγαπητό τῶν ἀγαπητῶν.

Ἀνέβηκε ἡ Παναγία σ' αὐτά τὰ παρθενικά ὕψη, διότι ποτέ δέν καυχῆθηκε γιά τήν ἀρετῆ της. Ζοῦσε στήν ἀφάνεια. «Ἡ δέ Μαριάμ πάντα συνετήρει τὰ ρήματα ταῦτα, συμβάλλουσα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς» (Λουκ. β' 19).

Ἄγία - Παναγία

Ἄς δοῦμε καί τρίτο κατόρθωμα τῆς ταπεινώσεως τῆς Θεοτόκου.

- Ἀπὸ ἄγία, πού ἦταν, ἀνέβηκε πάρα πάνω. Ἐσπασε τό ρεκόρ τῆς ἀγιότητος καί ἔγινε Παναγία. Διότι ταπεινώθηκε. Δέχτηκε ἰδίως μέ καρτερία τίς ἐξῆς δύο ταπεινώσεις:

- Κάποτε, ἐνῶ μιλοῦσε ὁ Κύριος καί Υἱός της, Τόν διέκοψαν, λέγοντας: Ἡ μητέρα σου σέ ζητάει. Θέλει νά σέ δῆ... Καί ὁ Κύριος, πού δέν ἦταν βέβαια ἄσπλαχνος, ἀλλ' ἤθελε νά δώσῃ ἓνα δυνατό μάθημα, πῶς πάνω ἀπὸ τοὺς σαρκικούς συγγενεῖς εἶναι οἱ πνευματικοί, ἀπάντησε: «Μήτηρ μου καί ἀδελφοί μου οὗτοι εἰσιν, οἱ τόν λόγον τοῦ Θεοῦ ἀκούοντες καί ποιῶντες αὐτόν» (Λουκ. η' 20-21).

Ἄν στή θέσι τῆς Παναγίας ἦταν κάποια ἄλλη μητέρα, θά ἀντιδρούσε πιθανόν ἐγωιστικά:

—*Τί εἶναι αὐτά, πού λές; Ἐμένα, τῆ μάνα σου, μέ βάζεις μαζί μ' ὄλους τοὺς ἄλλους; Ἐγὼ σέ γέννησα, ἐγὼ σέ μεγά-*

λωσα, *ἐγὼ κουράστηκα γιὰ σένα καὶ πόνησα.*

Κάπως ἔτσι μιλάνε μερικές μητέρες, ἀπαιτώντας νὰ τίς ἀγαποῦν τὰ παιδιὰ τους περισσότερο ἀπὸ ὄλους, ἀκόμα καὶ ὅταν παντρευτοῦν!

Ἡ Παναγία ἀντέδρασε μὲ ταπείνωσι. Στέκει ἀδιαμαρτύρητα ὡς ταπεινὸς ἀκροατῆς· ἐκείνη, πού ἦταν ἡ *Πρώτη*, σάν ἕνας μέσα σ' ὄλους, χωρὶς διάκρισι, χωρὶς νὰ ζητήσῃ ἢ νὰ δεχτῆ τιμητικὴ θέσι.

Καὶ ὅταν ἄλλοτε μιὰ γυναίκα, συγκινημένη ἀπὸ τὴ θεϊκὴ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, σηκώθηκε καὶ διακόπτοντας τὸ Διδάσκαλο, μακάρισε τὴ Μητέρα, πού Τὸν γέννησε, ὁ Χριστὸς πάλι παρόμοια ἀντέδρασε. Εἶπε: «Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν» (Λουκ. ια' 28). Καὶ τότε ἡ Παναγία πάλι μὲ ταπείνωσι συμπεριφέρθηκε. Τῆς ἀρκοῦσε, πού ἦταν ἕνας ἀκροατῆς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ.

• Ἡ ἄλλη ταπείνωσις, πού τὴν ὑπέμεινε μὲ καρτερία: Εἶδε νὰ βασανίζον τὸν Υἱό της, νὰ Τὸν κακοποιοῦν, νὰ Τὸν σταυρώνουν. Γιὰ τὴ Μητέρα αὐτὸς ἦταν σταυρὸς πρὶν ἀπὸ τὸ Σταυρό!

Μιὰ γυναίκα σταυρώθηκε, πρὶν νὰ σταυρωθῇ ὁ Χριστὸς: Ἡ Μητέρα, πού ἔβλεπε νὰ βασανίζεται ὁ Υἱὸς της. Αὐτὴ ἡ ταπείνωσις τὴν ἀνύψωσε. Μετὰ τὸ Σταυρὸ ἦρθε ἡ Ἀνάστασις.

• Στίς μέρες μας μιὰ ἄλλη μητέρα βλέπει νὰ βασανίζον τὰ παιδιὰ της.

Εἶναι ἡ Ἑλλάδα.

Ἄλλα τὰ μεταβάλλουν σέ ἀβουλα νούμερα καὶ τὰ ὀδηγοῦν στὴν ἐξάρτησι τῶν ναρκωτικῶν, στὸ θάνατο.

Ἄλλα τὰ δηλητηριάζουν πνευματικὰ καὶ τὰ ἀποξενώνουν ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια καὶ τὴ σωστὴ ζωὴ.

Καὶ ἄλλα τὰ σκοτώνουν πρὶν νὰ γεννηθοῦν, διότι αὐτὸ ἀπαιτεῖ ὁ θηριώδης νόμος τῆς καλοπεράσεως τῶν γονιῶν, ὁ ἐγκληματικὸς νόμος τῆς μόδας, πού δέν θέλει πάνω ἀπὸ δύο παιδιὰ! Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ὁ ἄθεος καὶ ὕλιστικὸς τρόπος ζωῆς τοῦ νεοέλληνα.

Ταπεινώνεται, λοιπόν, ἡ Ἑλλάδα. Δέν θά ἔρθῃ ἄραγε ἡ Ἀνάστασις της;

Θάνατος - Ζωή

Ἄς παρακαλέσουμε τὴν Παναγία νὰ κἀνῃ τὸ θαῦμα της. Μπορεῖ. Ἔχει παρηρησία. Εἶναι ζωντανὴ ἡ Παναγία. Καὶ ἄς πέρασε γιὰ λίγο ἀπὸ τὸ θάνατο.

• Ἐζήσε ἡ Παναγία καὶ τὴν τελευταία ταπείνωσι, πού σήμανε ὅμως καὶ τὴν πιὸ μεγαλειώδη καὶ μοναδικὴ ἀνύψωσι.

Δέχτηκε, σάν ἄνθρωπος, καὶ ἡ Παναγία τὴν ἐσχάτη ταπείνωσι: τὸ θάνατο. Γιὰ λίγο... Μετὰ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ ὁ θάνατος δέν εἶναι πλέον θάνατος! Εἶναι τὸ τελευταῖο σκαλοπάτι τῆς ταπεινώσεως, πού ὅμως μᾶς ἀνεβάζει στὴ δόξα τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Ὅπως ὁ ὕπνος εἶναι τὸ τελευταῖο σκαλοπάτι τῆς κοπώσεως, ὄχι γιὰ τὸν ἀφανισμό καὶ τὸ μηδενισμό, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀναζωογόνησί μας, ἔτσι καὶ ὁ θάνατος.

• Φαντάζεστε ζωὴ χωρὶς ὕπνο;

Πόσο βασανιστικὴ θά ἦταν! Θά ζητούσαμε φάρμακο νὰ κοιμηθοῦμε καὶ δέν θά βρίσκαμε.

Ὑπνος εἶναι καὶ ὁ θάνατος. Πρὸ Χριστοῦ ἦταν φάρμακι. Μετὰ Χριστόν εἶναι τὸ φάρμακο, γιὰ νὰ ἀναπαυθοῦμε.

• Μετὰ τὴν κοίμησί μας θά ἔρθῃ ὀπωσδήποτε ἡ ἀφύπνισις. Γιὰ μᾶς ὄλους ἡ ἀφύπνισις ὀνομάζεται *ἀνάστασις*.

Θά ἀναστηθοῦμε τὴν ἡμέρα τῆς Δευτέρας τοῦ Κυρίου Παρουσίας.

Γιὰ τὴν Παναγία εἰδικὰ ἡ ἀφύπνισις ὀνομάζεται *μετάστασις*.

Ἄλλοι ξυπνᾶνε σέ ὀκτῶ ὥρες, ἄλλοι ξυπνᾶνε σέ λίγα λεπτά. Οἱ πολλοί, μετὰ τὴν κοίμησι τοῦ θανάτου, θά ξυπνήσουμε ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Πόσα; Κύριος οἶδε! Ἡ Παναγία κοιμήθηκε, μετὰ τὸ θάνατό της, τρεῖς μόνο ἡμέρες. Μετὰ ξύπνησε.

Βρίσκεται ἤδη ζωντανὴ σωματικὰ καὶ πνευματικὰ στὸν Οὐρανό. Καὶ πρεσβεύει ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἄρχιμ. Δαυιὴλ Γ. Ἀεράκης

Πνευματικά

Τό μεγαλύτερο θαῦμα

Τά θαύματα τοῦ Χριστοῦ δέν ἔχουν σκοπό οὔτε νά ἐντυπωσιάσουν ἐξωτερικά οὔτε ἀπλῶς νά ἀνακουφίσουν τόν πόνο τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Χριστός δέν εἶναι οὔτε «σοφουμαν» οὔτε «ὑπουργός κοινωνικῆς πρόνοιας».

Ὁ Χριστός -ὅπως τό εἶπε καί στόν Πιλάτο- ἦρθε στόν κόσμο γιά νά μαρτυρήσει «τῇ ἀληθείᾳ». Ἦρθε γιά νά μᾶς δείξει, ὅτι *ἡ Ἀλήθεια καί ἡ Ζωή* δέν εἶναι νεφελώδεις θεωρίες, ἀλλά ἓνα **Πρόσωπο**. Ἀλήθεια καί Ζωή εἶναι ὁ **Χριστός**. Εἶναι μόνο ὁ Χριστός. Χωρίς τόν Χριστό ὁ ἄνθρωπος ζῆ στό φέμα καί στήν σκιά τοῦ θανάτου.

• Ὅλα τά θαύματα τοῦ Χριστοῦ ἔχουν σκοπό νά μᾶς ὀδηγήσουν στό μέγιστο θαῦμα τῆς προσωπικῆς μας ἀνάστασης ἀπό τό σκοτάδι τοῦ ψεύδους καί τοῦ θανάτου στό φῶς τῆς αἰώνιας ζωῆς.

Πρόκειται γιά ἓνα θαῦμα, ἀσύγκριτα ἀνώτερο ἀπό τήν ἀνάσταση τῶν σωμάτων μας. Καί δέν συντελεῖται σέ κάποια μακρινά ἔσχατα, ἀλλά σέ κάθε στιγμή τῆς ἐπίγειας ζωῆς μας.

Καί τό σημαντικώτερο ἀπό ὅλα: Πρόκειται γιά ἓνα θαῦμα, πού δέν μπορεῖ νά τό κάνει μόνος Του ὁ Χριστός, ἀλλά προϋποθέτει καί τήν δική μας ὀλοψυχη συνεργασία μαζί Του.

• Ζητάει ὁ Χριστός καί τή δική μας βοήθεια, γιατί δέν θέλει νά μᾶς σώσει μέ τό ζόρι. Γι' αὐτό, μή μᾶς φαίνεται παράξενο, ὁ Χριστός φωνάζει: «Βοήθεια!»! Μᾶς κάνει τήν ὑψιστή τιμή νά μᾶς ζητάει... νά Τόν βοηθήσουμε, ὅχι γιά κάποια δική Του ἀνάγκη, ἀλλά γιά τήν δική μας σωτηρία!

• Τό ὅτι αὐτή ἡ συνεχῆς μετάνοια, αὐτή ἡ σταθερή πορεία ἐπιστροφῆς, αὐτή ἡ «ἀνάσταση» εἶναι ἀσύγκριτα μεγαλύτερο θαῦμα ἀκόμη καί ἀπό ἀνάσταση νεκρῶν, μᾶς τό βεβαιώνει καί ὁ ἀββᾶς Ἰσαάκ ὁ Σύρος, λέγοντας: «Αὐτός πού συναισθάνεται τίς ἀμαρτίες του καί μετανοεῖ εἰλικρινά, εἶναι ἀνώτερος ἀπό αὐτόν πού ἀνασταίνει

νεκρούς... Καί αὐτός πού ἀξιώθηκε νά ἰδεῖ καί νά γνωρίσει τόν ἑαυτό του -δηλαδή τά χάλια του - εἶναι ἀνώτερος ἀπό αὐτόν πού ἀξιώθηκε νά ἰδεῖ ἀγγέλους» (Ἀββᾶ Ἰσαάκ τοῦ Σύρου, Λόγος κδ' Περί μετανοιῶν, ἔκδ. Ρηγοπούλου, Θεσ/νίκη 1977, σ. 94).

• Ἐμεῖς «φοβᾶμε» γιά θαύματα, ὀράματα καί προφητεῖες. Λόγω τῆς «παχυλῆς διανοίας» μας (ὅπως λέει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος), δηλαδή, ἐπειδὴ εἴμαστε «χοντροκέφαλοι», γινόμαστε «κεχρηγότες» (Ἀγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Εἰς τὰς Πράξεις, ὁμιλία λα'), δηλαδή χάσκουμε, γιά σημεία καί γιά ἐντυπωσιακά χαρίσματα.

Καί ἐδῶ ὁ ἀββᾶς Ἰσαάκ μᾶς λέει, ὅτι «ἀνώτερος ἀπό αὐτόν πού βλέπει ἀγγέλους, εἶναι ἐκεῖνος πού ἔφρασε σέ σωστή αὐτογνωσία» καί ἔτσι ἔκανε τό πρῶτο βῆμα γιά σωστή μετάνοια.

• Καί ὁ ἀββᾶς Ἀγάθων μᾶς λέει κάτι, πού μπορεῖ καί νά μᾶς τρομάξει: «Εάν ὀργίλος νεκρόν ἐγείρη, οὐκ ἔστι δεκτός παρά τῷ Θεῷ».

Καί θαυματουργός νά ἔγινες κάποτε, καί νεκρό νά ἀνάστησες, ἂν τελικά δέν ἐλευθερώθηκαν ἀπό τήν ὀργή (καί φυσικά καί ἀπό τά ἄλλα πάθη σου), δέν θά εἶσαι δεκτός ἀπό τόν Θεό.

• Ἐπομένως τό ἀσφαλές τεκμήριο τῆς γνήσιας ἀγιότητος καί ἡ ἐγγύηση τῆς ἀσφαλοῦς πορείας πρὸς τήν σωτηρία δέν εἶναι τά θαύματα καί τά χαρίσματα, ὅσο μεγάλα κι ἂν φαίνονται, ἀλλά ὁ σταθερός ἀγώνας σωστῆς μετάνοιας.

Ἄρχιμ.Β.Λ. (περιοδικό «Λυχία Νικοπόλεως», φ.382)

Σάν νά βγάξης μύρια δαιμόνια

«Εἰ σημεῖα βούλει ποιεῖν, ἀπαλλάγηθι πλημμελημάτων, καί τό πᾶν ἤνυσας. Καί γάρ μέγας δαίμων ἡ ἀμαρτία, ἀγαπητέ. Κἂν ταύτην ἐξέλῃς, τῶν μυρίους δαίμονας ἐλαυνόντων μεῖζον εἰργάσω».

Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 20,412

Μεταμορφώσεως - 6 Αὐγούστου

Θέμα ὁρατότητας

Ἀπερίγραπτο θέαμα

Οσο τὰ μάτια μας ἀντέχουν νά κοιτάξουν κατάματα τόν ἥλιο ενός καλοκαιριάτικου μεσημεριοῦ, ἄλλο τόσο, κι ἀπείρως λιγώτερο, ἀντέχουν ν' ἀτεινίσουν τόν Ἥλιο τῆς Θεότητος, πού θέλησε ν' ἀποκαλυφθῆ στό Θαβώρ κατά τή Μεταμόρφωσι.

Ἀπερίγραπτο τό γεγονός τῆς Μεταμορφώσεως καί γιά ἓνα ἄλλο λόγο.

• Ἡ ἀνθρώπινη γλῶσσα, ἡ ἀνθρώπινη αἴσθησις, δέν ἔχει τή δυνατότητα νά περιγράψῃ ὑπερκόσμια πράγματα.

Φαντασθῆτε ἄνθρωπο, πού ζῆ ὅλη τὴ ζωή σέ σκοτεινὴ σπηλιά καί φωτίζεται μ' ἓνα δαδί ἢ μ' ἓνα κερὶ. Σ' αὐτόν τόν ἄνθρωπο, πού ποτέ δέν τόν ἄγγιξαν οἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, ὅ,τι κι ἂν πῆς γιὰ τόν ἥλιο, εἶναι ἀπερινόητο. Κάτι παρόμοιο ἰσχύει καί μ' ἐμᾶς, πού δέν μπορούμε νά καταλάβουμε τό θεῖο φῶς τῆς Τρισηλίου Θεότητος.

Ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος τῆς σπηλιᾶς δέν εἶδε ποτέ ἡλιακό φῶς, σημαίνει ὅτι δέν ὑπάρχει ἥλιος; Ἐπειδὴ ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι εἴμαστε αἰσθησιακοὶ καί δέν ἔχουμε δεῖ τό ἄκτιστο φῶς τῆς θαβώριας δόξας, σημαίνει πῶς δέν ὑπάρχει ὁ ἥλιος καί τό φῶς τῆς Θεότητος;

• Ἀπόδειξις, ὅτι εἶναι ἀπερίγραπτο τό γεγονός τῆς Μεταμορφώσεως, εἶναι καί ὁ τρόπος πού τό παρουσιάζει ὁ Ἐὐαγγελιστής. Δέν μπορεῖ νά περιγράψῃ τήν οὐσία τοῦ Φωτός. Χρησιμοποιεῖ δυὸ εἰκόνας: τόν ἥλιο καί τό χιόνι.

Τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ «ἐλαμψεν ὡς ὁ ἥλιος». Τὰ ἱμάτιά Του ἔγιναν «λευκά ὡσεὶ χιῶν» (Ματθ. ιζ' 2).

• Ἀπόδειξις, ὅτι δέν ἀντέχει ὁ ἐπίγειος ἄνθρωπος ν' ἀτεινίσῃ τό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ, εἶναι καί ἡ ἀντίδρασις τῶν τριῶν Μαθητῶν μπροστά στό θέαμα. Βρίσκονταν μπροστά σέ οὐράνια τηλεοπτικὴ ὀθόνη. Μπροστά τους μεταμορφώνεται ὁ Χριστός. Γιὰ λίγο ἀπολαμβάνουν τό θέαμα, ἀλλ' ἀμέσως νεφέλη φωτεινὴ τοὺς σκεπάζει.

Ἄδύνατον νά συνεχίσουν τήν παρακολούθησι τοῦ οὐρανοῦ θεάματος. Πέφτουν κατά γῆς ἀπό τό θάμβος.

Ὅρατότητα ὁρωμένου καί ὁρώντος

Ἐχουμε πρόβλημα ὁρατότητας. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, πού, παρ' ὅλη τή μόρφωσι καί σοβαρότητά τους, λένε:

—*Ποῦ εἶναι ὁ Θεός; Γιατί δέν βλέπουμε μέ τὰ μάτια μας τό Θεό; Ἄν δέν Τόν δῶ μέ τὰ μάτια μου, δέν πιστεύω ὅτι ὑπάρχει. «Ἐάν μὴ ἴδω, οὐ μὴ πιστεύσω» (Ἰωάν. κ' 25).*

Προφανῶς πρόκειται γιά πρόβλημα ὁρατότητας. Ὑπάρχουν ἄστρα, πού ἐμεῖς δέν τὰ βλέπουμε, καί ὅμως λάμπουν στόν οὐρανό.

• Ἡ ὁρατότητα ἐξαρτᾶται ἀπό τό ὁρώμενο κι ἀπό τόν ὁρώντα. Παράδειγμα: Ἡ κορυφή τοῦ βουνοῦ ὑπάρχει. Εἶναι τό ὁρώμενο, ἐκεῖνο πού θέλουμε νά δοῦμε.

Πολλές φορές βλέπουμε τήν κορυφή. Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι καθαρὴ. Ἄλλες φορές ὅμως δέν τήν βλέπουμε. Ἡ ἀτμόσφαιρα δέν εἶναι καθαρὴ, ὁ ὀρίζοντας εἶναι μουντός, ἡ ὀμίχλη ἔχει καλύψει τό χῶρο γύρω. Στήν περίπτωσι αὐτὴ ἡ ὁρατότητα μειώνεται. Μερικές φορές δέ ἐκμηδενίζεται. Ἐχουμε «ὁρατότητα μηδέν».

Ἡ ὁρατότητα στήν προκειμένη περίπτωση δέν ἐξαρτᾶται ἀπό τό ὄρωμενο. Ἐξαρτᾶται καί ἀπό τόν ὀρω ν τ α .

Διαφορετικά βλέπει ὁποῖος ἔχει μυωπία. Διαφορετικά ὁποῖος ἔχει πρεσβυωπία. Διαφορετικά ὁποῖος φοράει γυαλιά. Διαφορετικά ὁποῖος διαθέτει κιάλια. Διαφορετικά ὁποῖος βρίσκεται σέ τηλεσκόπιο. Διαφορετικά ὁ ἀνεβασμένος ψηλά μέ ἀεροπλάνο. Διαφορετικά αὐτός πού διασχίζει τούς αἰθέρες μέ διαστημόπλοιο.

- Ἡ ὁρατότητα ποικίλλει.

- Ὑπάρχουν καί ἄνθρωποι, πού ἔχουν ὁράτοτητα μηδέν, οἱ τυφλοί.

- Κάτι παρόμοιο συμβαίνει καί μέ τή θέα τοῦ Θεοῦ. Κάποτε ἦταν τελείως ἀόρατος ὁ Θεός: «Θεόν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε· ὁ μονογενὴς Υἱὸς ὁ ὢν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Πατρὸς, ἐκεῖνος ἐξηγήσατο» (Ἰωάν. α' 18). Ὁ ἴδιος θέλησε νά φανερωθῆ. Διέλυσε τὰ σύννεφα τῆς ἁμαρτίας, πού Τόν ἐκρυβαν, καί ἀποκαλύφθηκε. «Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί» (Α' Τιμ. γ' 16).

Ἡ ὁρατότητα ἀπό πλευρᾶς Θεοῦ, ἀπό πλευρᾶς τοῦ ὀρωμένου, δέν εἶναι πλέον ὁρατότητα μηδέν. Φανερώθηκε σαρκωμένος, ντυμένος τήν ἀνθρώπινη φύσι.

- Γιά νά Τόν βλέπουμε, ἔστω καί λίγο, ὅπως μᾶς φανερώνεται, χρειάζεται νά λειτουργῆ σωστά καί ἡ δική μας ὁρατότητα.

Μέ βλαμμένα μάτια, μέ κλειστά μάτια, μέ κατάκλειστα τὰ μάτια τῆς ψυχῆς, πῶς μπορούμε νά δοῦμε τόν Θεό;

Μέ κατάκλειστα τὰ παράθυρα τῆς ψυχῆς πῶς μπορούν οἱ ἀκτίνες θείου φωτός νά μποῦν μέσα μας;

- Θέλεις νά βλέπης τόν Θεό; Πάρε τὰ κιάλια τῆς πίστεως καί ἀγνάντισε τό ἄπειρο. Θ' ἀπολαύσης μεγαλεῖο.

Ὑπάρχουν δέ ἄνθρωποι, οἱ ἅγιοι, οἱ ὀσιοι, οἱ καθαροί στήν ψυχῆ, πού ἔχουν ἀνεπτυγμένη πνευματική ὁρατότητα. Βλέπουν ὅσα δέν βλέπουμε ἐμεῖς οἱ παχυλοί.

Διαθέτουν πλοῦσια τή χάρι τοῦ Θεοῦ.

Ζοῦν τήν ἄκτιστο χάρι τοῦ Θεοῦ.

Μὴν ἀμφιβάλλεις, ὅτι αὐτοὶ βλέπουν περισσότερα ἀπὸ ὅσα βλέπουμε ἐμεῖς,

ὅπως δέν ἀμφιβάλλεις, ὅτι ἐκεῖνος πού διαθέτει τηλεσκόπιο βλέπει περισσότερα ἄστρα ἀπὸ ὅσα βλέπουμε ἐμεῖς μέ γυμνὸ ὀφθαλμό.

Μεταμόρφωσις πνευματική

Ἡ πάλη μας γίνεται ἀνάμεσα σέ δύο φωνές.

- Ἡ μία εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ κόσμου. Σειρήνες τοῦ κόσμου, ιδέες τοῦ κόσμου, σαγηνεύουν, ἠλεκτρίζουν. Παρασύρουν.

- Ἡ ἄλλη φωνὴ εἶναι ὑπερκόσμια. Δολεῖ τούς αἰθέρες. Φωνὴ τοῦ οὐρανοῦ. Δέν μιλάει ἄνθρωπος. Μιλάει ὁ Θεός Πατέρας.

Προσοχή! Προσοχή! Μιλάει ὁ Θεός. Εἶναι ἡ φωνὴ τῆς Καινῆς Διαθήκης. Λίγα λόγια, ἀλλά τί λόγια! "Ἄν πιστεύαμε τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ, πού ἀκούστηκαν στό Θαβώρ τῆς Μεταμορφώσεως, ἂν τὰ ἐφαρμόζαμε, ὁ κόσμος θά μεταμορφωνόταν σέ παράδεισο.

Νά ἡ φωνὴ τοῦ οὐρανοῦ Πατέρα: «*Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε*» (Ματθ. ιζ' 5).

Εἶναι λόγια, πού ὀρίζουν τή στάσι μας μπροστά στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Στάσις ὑπακοῆς.

- «*Αὐτοῦ ἀκούετε*».

Ὅ,τι λέει ὁ Χριστός, αὐτό νά κάνουμε. Νά μὴ δίνουμε ἐμπιστοσύνη σέ λόγια ἀνθρώπων. Νά ἔχουμε ἀπόλυτη πίστι στο λόγο τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ ἄνθρωποι μᾶς παραμορφώνουν. Ὁ Χριστός μέ τὰ λόγια Του, τή σταυρική Του θυσία, τήν ἀνάστασι Του καί τήν παρουσία Του στή ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μᾶς μεταμορφώνει.

Ἄν σάν ἄτομα δεχτοῦμε τόν Χριστό ἀρχηγό μας, ἂν σάν κοινωῖα δεχτοῦμε τόν Χριστό κυβερνήτη, τότε θά γίνη καί σύγχρονο γεγονός ἡ μεταμόρφωσις.

- Ἡ ζωὴ μας θά ἀλλάξη.

- Ἡ κοινωῖα μας θά ἀνυψωθῆ.

- Ἡ ἀνθρωπότητα θά φωτίζεται ἀπὸ τό φῶς τοῦ Θαβώρ, ἀπὸ τό φῶς τῆς θείας Μεταμορφώσεως, ἀπὸ τό φῶς τοῦ Θεοῦ.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Μέ τον Παῦλο ἤ μέ τούς Ἰουδαΐζοντες;

Ας επιτραπῆ ἓνα παράδειγμα. Ὅταν σέ ἀσθενῆ χαρίζουν τό μοναδικό γιά τή θεραπεία του **φάρμακο**, καί αὐτός ἀντ' αὐτοῦ προτιμᾷ μία ἀσπιρίνη, τί κάνει ὁ ἀσθενής αὐτός; Αὐτοκτονεῖ ἢ δέν αὐτοκτονεῖ; Καί εἶναι πιεστικό νά τοῦ ἐπιμένουμε, ὅτι κάνει θανατηφόρο λάθος; Ἐπιτρέπεται νά τόν ἀφήσουμε τραγικό θῦμα τῆς περιφρονητικῆς του στάσεως πρός τό μοναδικό φάρμακο;...

Αὐτό κάνουμε ἐμεῖς, πού ταχθήκαμε ἀπό τόν Θεό στό ἔργο τοῦ Εὐαγγελίου. Ἀφήνουμε τούς ἀδελφούς μας ἐν Χριστῷ νά περιφρονοῦν τό μοναδικό γιά τή σωτηρία φάρμακο, τήν **Ἁγία Γραφή**. Καί ἀδιάφορα παρακολουθοῦμε, ὅτι ἀντί γιά τό μοναδικό φάρμακο σωτηρίας, παίρνουν **θρησκευτικές ἀσπιρίνες**, πού ἴσως λίγο ἀναπαύουν τή συνείδησι, ἀλλά θεραπεία ψυχῆς, ἄφεισι ἁμαρτιῶν καί ζωῆ αἰώνιο, δέν χαρίζουν.

● Ἄλλο παράδειγμα: Ἄς ὑποθέσουμε, ὅτι ζοῦμε στά μέσα πρός τά τέλη τοῦ 1ου αἰῶνος. Κηρύττει ὁ **ἀπόστολος Παῦλος**. Παράλληλα οἱ **ιουδαΐζοντες** σερβίρουν ἐντεχνα, ἀλλά καί ὑπουλα, τίς θρησκευτικές τους παραδόσεις. Ἐμεῖς μέ ποιά παράταξι θά πᾶμε; Θ' ἀκολουθήσουμε τόν Παῦλο ἢ θά μᾶς φανατίσουν οἱ ιουδαΐζοντες;...

Ἄν λάβουμε ὑπ' ὄψιν τά **φτωχά** θρησκευτικά στοιχεῖα τοῦ κόσμου τούτου, ὅπου προσκολλώμαστε, βγαίνει τό συμπέρασμα: Τούς ιουδαΐζοντες θ' ἀκολουθούσαμε!

— *Αὐτοί, θά λέγαμε, εἶναι οἱ παραδοσιακοί. Αὐτοί εἶναι οἱ συντηρητικοί. Αὐτοί οὔτε τρίχα ἀπ' τό Μωσαϊκό περιδερμα δέν πειράζουν.*

● Ὅσο γιά τόν Παῦλο; Θά τόν κατηγορούσαμε σάν ἐπαναστάτη, σάν ἀντιπαραδοσιακό, πού ἀλλοιώνει τά **θρησκευτικά ἤθη** καί ἔθιμα! Μήπως αὐτή δέν ἦταν ἡ κατηγορία καί ἐναντίον τοῦ πρωτομάρτυρος Στεφάνου καί ἐναντίον τοῦ Παύλου καί τῶν συνεργῶν του; Θά στήναμε καί σήμερα κατηγορούμενο τό Στέφανο ἢ τόν Παῦλο, ἀπευθύνοντας τήν ἴδια κατηγορία: «Ὁ ἄνθρωπος οὗτος οὐ παύεται ῥήματα βλάσφημα λαλῶν κατά τοῦ τόπου τοῦ ἁγίου καί τοῦ νόμου. Ἀκηδόμεν γάρ αὐτοῦ λέγοντος, ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος οὗτος καταλύσει τόν τόπον τούτον καί ἀλλάξει τά ἔθη, ἃ παρέδωκεν ἡμῖν Μωϋσῆς» (Πράξ. στ' 13-14).

● Γιά **παράδοσι** θά μιλούσαμε καί ὅταν θά λιθοβολούσαμε τόν Στέφανο, καί ὅταν θά σέρναμε αἰμόφυρτο τόν Παῦλο στά Λύστρα, καί ὅταν θά ὠδηγούσαμε τόν Ἰησοῦ Χριστό στό Γολγοθᾶ.

Μόνο, πού αὐτή ἡ παράδοσις θά ἦταν ὄχι ἀπό τόν οὐρανό, ἀλλ' ἀπό τή θρησκευτική μας ἐπιλογή ἐμπνευσμένη. Ἡ διαστρέβλωσις τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ ὀνομάζεται καί αὐτή **παράδοσις**, ἀλλά πρόκειται γιά **παράδοσι ἀνθρώπινη**, γιά «ἐντάλματα ἀνθρώπων». Ὁ Θεός διαμαρτύρεται: «Μάτην σέβονται με, διδάσκοντες διδασκαλίας ἐντάλματα ἀνθρώπων» (Ἦσ. κθ' 13. Ματθ. ιε' 9).

● **Παράδοσις ἢ Γραφή;**

Ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι ἀπερίφραστα ἀπαντᾶμε: Καί Παράδοσις καί Γραφή.

● Θέλουμε τή Γραφή, πού ἐρμηνεύεται ἀπό τήν Παράδοσι.

● Θέλουμε τήν Παράδοσι, πού στηρίζεται στή Γραφή.

Ὅλοι οἱ ἅγιοι **Πατέρες** ἦσαν ἐρμηνευτές τῆς Γραφῆς. Τό κήρυγμα τῆς Ἐκκλησίας τότε εἶναι παραδοσιακό, ὅταν ἐρμηνευῆ τή Γραφή, ὅπως οἱ κατά τόπους καί

κατά καιρούς ανάγκες επιβάλλουν. Ἄλλά ποτέ δέν δέχεται ἡ Ἐκκλησία, ἡ Ὁρθοδοξία, τήν **παραμόρφωσι** τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος.

Ποτέ δέν δέχεται τήν ἀλλοίωσι τῆς «ὕψαινούσης διδασκαλίας» (Α΄ Τιμ. α΄ 10).

Ποτέ δέν δέχεται ν' ἀντικατασταθῆ τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ μέ «**φετιχιστικά**» φαινόμενα· ἡ μετάνοια μέ τήν ψευδαίσθησι· τό θαῦμα μέ τήν ἀγυρτεία· τό μυστήριο τῆς σωτηρίας μέ μαγικές θρησκευτικές πράξεις!

Ἐνῶ δεχόμαστε ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι, ὅτι εἶναι «**ἰσόκυρο**ι» Ἁγία Γραφή καί Ἱερά Παράδοσις, τείνουμε νά θέσουμε στό περιθώριο καί τήν Ἱερά Παράδοσι, δηλαδή τή διδασκαλία καί **ἐμπειρία** τῆς Ἐκκλησίας, καί τήν Ἁγία Γραφή, καί νά «**καπελώσουν**» τόν ὀρθόδοξο χῶρο ἀνθρώπινες θρησκευτικές παραδόσεις.

● «Παράδοσις» πάνω ἀπό τή Γραφή!!! Παράδειγμα:

Τήν Ἁγία Γραφή προσφέρει ἡ Ἐκκλησία ὡς **τροφή**. Ποῦ; Στή λατρευτική σύν-αξι. Πῶς; Μέ τά **ἀναγνώσματα**. Ἔτσι λέει ἡ Ἱερά Παράδοσις.

Ἦχι, λέει κάποια ἀνθρώπινη παράδοσις, θρονιασμένη σ' ἓνα ἀναλόγιο. Ἦχι, δέν θ' ἀκούσουν οἱ πιστοί Γραφή. Οἱ χριστιανοί πρέπει ν' ἀπολαύσουν **μουσική**, ὄχι **Γραφή**. Θά καλύψουμε, λοιπόν, τή Γραφή! Ἔτσι παίρνει ὁ ψάλτης τό Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, τοῦ σκοτώνει τά νοήματα μέ τό ὄπλο τῆς μουσικῆς, ἤ μᾶλλον τῆς **μουσικῆς ἐπάρσεως** του, καί προβαίνει σέ κορῶνες, πού ἐξαφανίζουν πλήρως τά θεόπνευστα λόγια.

Ἄν τολμήσης νά πῆς κάτι, ἀμέσως ἔρχεται ἡ ἀπάντησις ἐκείνων, πού μόνο στό ἀναλόγιο, ὡς μουσικό κομμάτι, ἀνοίγουν τήν Ἁγία Γραφή:

—*Καί ποῦ πάει ἡ παράδοσις;*

Ἡ μουσική στήν Ἐκκλησία εἶναι μιὰ παράδοσις! Ἦχι ὁμως ἱερά Παράδοσις. Εἶναι σημαντική παράδοσις ἑνός ἔθνους καί λαοῦ, πού ὁμως διακονεῖ τήν **προσευχή** καί τήν **οἰκοδομή** τῶν πιστῶν. Τίποτε περισσότερο.

● «Παράδοσις» πάνω ἀπό τή Γραφή!!! Ἄλλο παράδειγμα:

Τήν Ἁγία Γραφή κηρύττει τόσους αἰῶνες ἡ Ἐκκλησία. Ποῦ; Στό **λατρευτικό κήρυγμα** καί στίς λοιπές ποιμαντικές κηρυκτικές συνάξεις. Ἔτσι ὀρίζει ἡ Ἱερά Παράδοσις. Ἦχι, λέει ἡ ἀνθρώπινη παράδοσις, πού τυλίχτηκε σέ μερικά βιβλία θρησκευτικοῦ λαϊκισμοῦ. Σέ συνάξεις, ἀντί νά μελετοῦν τήν Ἁγία Γραφή, διαβάζουν ἄλλα! **Καλά** εἶναι τά **θρησκευτικά** βιβλία. Ἡ Ἁγία Γραφή ὁμως δέν εἶναι ἀπλῶς ἓνα καλό βιβλίον. Εἶναι τό θεόπνευστο **βιβλίον τοῦ Θεοῦ** (Β΄ Τιμ. γ΄ 16).

Ἄν ρωτούσαμε τοὺς ἁγίους καί αὐτοὺς τοὺς συγχρόνους ἐναρέτους κληρικούς, πού θαυμάζουμε, θά μᾶς ἔλεγαν:

—*Παιδιά μου, μελετᾶτε τό λόγο τοῦ Θεοῦ, ὅπως τόν ἐρμηνεύουν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας!*

Ὁ χαράσσων αὐτές τίς γραμμές, σέ συνάντησι μ' ἓνα ἀπό τοὺς θαυμαζόμενους «γεροντάδες», ἔμεινα κατάπληκτος ἀπό τή γνῶσι τῆς Γραφῆς, πού εἶχε ὁ ἅγιος γέροντας. Ὅση ὥρα συνωμιλούσαμε, χωρίς νά τόν προκαλέσω, ἀναφερόταν σέ δύσκολα χωρία τῆς Γραφῆς καί στή σωστή τους ἐρμηνεία. Καί ὅταν ἀναχώρησα, ἡ εὐχή του ἦταν ν' ἀσχοληθῶ μ' ἓνα χωρίον τοῦ Ἰωάννου, πού πολύ τό ἀγαποῦσε.

Καί ὁμως, στό πλῆθος τῶν συναξαρικῶν βιβλίων, πού κυκλοφοροῦν γιά τό πρόσωπό του, πουθενά δέν γίνεται λόγος γιά τή Γραφή καί γιά **τήν ἀγάπη τῶν ἁγίων στή Γραφή!**

Στίς κηρυκτικές συνάξεις καλύφτηκε ἡ Γραφή. Κρῖμα καί κατάκριμα!

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ

‘Ο γνήσιος καί οί ψεύτικοι

Β' Κορ. ια' 18–21

Γνήσιος πατέρας (στ. 18)

Αρκεῖ γιά τόν Παῦλο ὁ προσδιορισμός τοῦ προσώπου του καί τοῦ ἔργου του ἀπό τόν ἴδιο τόν Χριστό (Πράξ. θ' 15–16). Ἄρκεῖ καί τό ἀναγεννητικό ἔργο, πού ὅλο τό ζούσαν.

Καί ὅμως, ὁ φόβος του, μήπως κλονιστῆ κάποιος μέ ὅσα ψιθύριζαν καί διέσπειραν οἱ ψευδάδελφοί, τόν ἀναγκάζει νά γράψῃ: «*Ἐπεὶ πολλοὶ καυχῶνται κατὰ τὴν σάρκα, καὶ γὰρ καυχῶμαι*» (στ. 18). Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: «*Ἐπειδὴ πολλοὶ καυχῶνται κατὰ τὸν ἀνθρώπινο καί κοσμικὸ τρόπο, θὰ καυχῶμαι ἐγώ*».

● Εἶναι πολλοὶ ἐκεῖνοι, πού «κατὰ σάρκα καυχῶνται», πού θέλουν νά ἐπιβληθοῦν μέ τὴ σωματική τους, τὴν ἐξωτερική τους «ἐπιφάνεια». Ἐξηγεῖ ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Τί ἐστὶ, “κατὰ σάρκα”; Ἀπὸ τῶν ἔξωθεν, ἀπὸ εὐγενείας, ἀπὸ πλοῦτου, ἀπὸ σοφίας, ἀπὸ τοῦ περιτομῆν ἔχειν καί προγόνους Ἑβραίους, ἀπὸ τῆς τῶν πολλῶν δόξης*» (Ε. Π.Ε. 19,620). Μετάφρασις: Τί σημαίνει, «κατὰ σάρκα»; Σημαίνει νά καυχῶνται γιά ἐξωτερικά πράγματα, γιά τὴν ὑψηλή τους καταγωγή, γιά τὰ πλούτη τους, γιά τὴν ἐξουσία τους, γιά τὴν περιτομή πού ἔχουν, γιά τοὺς Ἑβραίους προγόνους τους, γιά τίς τιμές πού τοὺς ἀποδίδουν πολλοί.

● Δέν ἔχει παράπονο ὁ Παῦλος τόσο ἀπὸ τοὺς ψευδαποστόλους. Αὐτοὶ τὴν κακότητα τους ἔδειχναν. Ἄλλωστε δέν ὑπάγονταν στήν πνευματική δικαιοδοσία του. Τό παράπονό του ἦταν ἀπὸ τοὺς χριστιανούς, ἀπὸ τὰ παιδιά του. Ἔστω καί ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία γιά τὸ πρόσωπο καί τὸ ἔργο του, τόν κούραζε, ὅπως θὰ κούραζε τὸ γνήσιο πατέρα, ἂν τὰ παιδιά του ἄνοιγαν τὴν ἀγκαλιά τους σ' ἕναν ἀπατεῶνα.

Ἀνθρώπος καί ὁ Παῦλος (στ. 19)

Ὅπως στήν πρώτη του Ἐπιστολή, ἔτσι καί στή δεύτερη (πρὸς Κορινθίους) σάν νά χρησιμο-

ποιῆ λεπτή εἰρωνεία. Γιά νά τοὺς συνεντίθῃ προτιμᾷ αὐτὸ τὸν τρόπο, παρὰ τὸν ἀπότομο ἔλεγχο. Λέει: «*Ἡδέως γὰρ ἀνέχεσθε τῶν ἀφρόνων, φρόνιμοι ὄντες*» (στ. 19). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «*Ἄλλωστε εὐχαρίστως δέχεσθε (καί ἀκούετε) τοὺς ἄφρονες, μολονότι εἴστε φρόνιμοι*».

● Σάν νά τοὺς ἔλεγε: Σεῖς θέλετε νά εἴστε φρόνιμοι. Ἐμεῖς ἀναγκαζόμαστε νά γινόμαστε ἄφρονες. Σεῖς θέλετε νά μὴ τὰ χαλάσετε μέ τὸν κόσμο, ἐνῶ ἐμεῖς θεωρούμαστε «ἄτιμοι», «ἀσθενεῖς», «μωροί» ἀπὸ τὸν κόσμο (Α' Κορ. δ' 10).

Εἴστε φρόνιμοι! Ἀσφαλῶς δέν τό πίστευε ὁ Παῦλος. Τό λέει εἰρωνικά. Ἄν τοὺς μίλαγε εὐθέως, θᾶπρεπε νά τοὺς πῆ:

—*Ἄν πραγματικά ἦσασταν φρόνιμοι, θὰ καθόσασταν φρόνιμα καί δέν θὰ δημιουργούσατε τὰ σχίσματα καί τίς ἠθικές ἐκτροπές. Καθίστε, λοιπόν, φρόνιμα, ὥστε νά μὴν ἀναγκάζωμαι ἐγώ νά χρησιμοποιῶ τὴν ἀφροσύνη καί νά ἀπολογούμαι γιά τὸ ἔργο τοῦ Κυρίου.*

● Πάντως ὅ,τι ἔκανε ὁ Παῦλος καί ὁποιοδήποτε ὕφος καί ἂν χρησιμοποιοῦσε, σ' ἕνα ἀπέβλεπε: Στὴ σωτηρία τῶν ἄλλων.

Ἐκμεταλλεῖς–καταπειστές (στ. 20)

Σέ δύσκολη θέσι ἐρχόταν ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Ἀντὶ αὐτοῦ ὅρμητα νά ὑπεραμύνωνται τῆς εὐλογημένης του σποράς, ὠρισμένοι ὄχι μόνο ἔδειχναν σημεῖα ἀμφισβητήσεως, ἀλλὰ καί «*ἐρωτοτροποῦσαν*» μέ τοὺς ἐχθρούς του καί ἐχθρούς τοῦ εὐαγγελίου, δηλαδή, μέ τοὺς ψευδαδέλφους.

Ὅποιος δέν ἀναπαύεται στήν ἀγκαλιά τῆς ἀλήθειας, «*ἐν μέσῳ λέόντων ἀναπαυθήσεται*». Γκρινιάζουν μερικοὶ γιά πνευματικούς πατέρες, διότι φαίνονται αὐστηροί. Καί ἐπιτρέπει ὁ Θεός, νά πέσουν ὄχι βέβαια σέ ἐπικέστερους, ἀλλὰ σέ ἀνθρώπους φαύλους καί ἐκμεταλλεῖς.

Σάν νά λήν στή συνέχεια ὁ Παῦλος:

—*Δέν σᾶς ἀρέσῃ ὁ Παῦλος; Τόν φέρνετε στή δυσάρεστῃ γι' αὐτόν θέσι ν' ἀπολογῆται γιά τή διακονία του; Τούς ἄλλους ὅμως καί τούς ἀνέχεσθε καί τούς ὑποδέχεσθε!*

Τί ἦσαν οἱ ἄλλοι; Τούς περιγράφει: *«Ἀνέχθε γάρ εἶ τις ὑμᾶς καταδουλοῖ, εἶ τις κατεσθίει, εἶ τις λαμβάνει, εἶ τις ἐπαίρεται, εἶ τις ὑμᾶς εἰς πρόσωπον δέρει»* (στ. 20). Στήν ἀπλοελληνική: *«Ναί, δέξεστε ὅποιον (μέ τό πρόσχημα τοῦ διδασκάλου καί τοῦ πνευματικοῦ πατέρα) σᾶς ὑποδουλώνει τελείως, ὅποιον σᾶς ἐκμεταλλεύεται ἀγρίως, ὅποιον σᾶς συλλαμβάνει στήν παγίδα του, ὅποιον σᾶς παριστάνει τόν σπουδαῖο, ὅποιον σᾶς δέρνει κατά πρόσωπο».*

● Τό διάκονο τόν πίκραιναν. Τούς τυράννους τούς καίιδευαν! *«Εἶ τις ὑμᾶς καταδουλοῖ»*. Οἱ ψευδάδελφοί χρησιμοποιούσαν ὡς πρόσχημα τήν εὐσέβεια. Στήν πραγματικότητα ἦσαν ἐκβιαστές. Δέν ἄφνηναν περιθώρια ἐλευθερίας.

Καί σήμερα τό ἴδιο συμβαίνει: Ἄνθρωποι ἐγωιστές, μέ ψυχολογικά προβλήματα καί ἀνισορροπίες, κομπλεξικοί, ἀρχομανεῖς, αὐταρχικοί, βρίσκουν πρόσφορο ἔδαφος στό θρησκευτικό κῶρο. Θύματά τους ἀφελεῖς χριστιανοί, πού ὑποτάσσονται ἀμέσως στήν ὅποιαδήποτε «τρελλή» ἐντολή τους. Ἄλλωστε τούς θεωροῦν «*χαρισματούχους*», κάποτε καί «*προορατικούς*»! Ἔχουν δεχτῆ, ὅτι, ἄν λίγο ξεφύγουν ἀπό τίς ἐντολές τους, θά χάσουν τήν ψυχή τους ἢ θά πάθουν μεγάλο κακό καί σωματικά!

● Πρόκειται γιά θρησκευτική τρομοκρατία. Ὁ Κύριος σέβεται τήν ἐλευθερία μας: δέν θέλει δούλους, ἀλλά φίλους Του (Ἰωάν. 1ε' 15). Ἡ τυραννία ἀνήκει σέ κοσμικούς ἀρχοντες. Ἡ δικαιοσύνη στούς ἀποστόλους. «Οἱ ἀρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτούς καί οἱ μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν. Οὐκ οὕτως ἔσται ἐν ὑμῖν, ἀλλ' ὅς ἐάν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔσται ὑμῶν διάκονος καί δούλος» (Ματθ. κ' 25–28).

Μερικοί νομίζουν, ὅτι ἡ τυφλή ὑπακοή σέ τυραννικούς πνευματικούς «ἡγέτες» εὐλογεῖται! Δέν θά χαρακτηρίζαμε μαζοχιστική τή στάσι. Προτιμοῦμε νά ποῦμε, ὅτι γίνονται συνένοχοι ἀλλοιώσεως τοῦ εὐαγγελικοῦ πνεύματος. Συνένοχοι καταλήψεως τῆς ἐκκλησίας ἀπό τυραννίσκους.

● Οἱ κακοί ἐργάτες δέν εἶναι μόνο τυράννοι. Εἶναι καί φιλάργυροι. *«Εἶ τις κατεσθίει»*. Ἐξαπατοῦν τούς πιστούς καί τούς παίρνουν τά χρήματα! Ἄκόμα καί περιουσίες ἀφελῶν γυναικῶν οἰκειοποιοῦνται.

Προσχήματα: Ὅτι δῆθεν θά φτιάξουν τό τάδε μοναστήρι, ὅτι ἔχουν ἔκτακτη ἀνάγκη, ὅτι θά στηρίξουν τήν... Ὁρθοδοξία! Εἶναι «οἱ κατεσθίοντες τās οἰκίας τῶν κηρῶν» (Μάρκ. ιβ' 40).

● Οἱ κακοί ἐργάτες εἶναι ὑπερφίαλοι, ἐπαίρονται. Τό χειρότερο, παγιδεύουν τίς ψυχές, ἀκόμα καί κακοποιοῦν. *«Εἶ τις λαμβάνει, εἶ τις ἐπαίρεται, εἶ τις ὑμᾶς εἰς πρόσωπον δέρει»* (στ. 20). Δέν θά τά πιστεύαμε, ἄν δέν τά ἔλεγε ἕνας Παῦλος, καί ἄν δέν τά ζούσε ὡς καρκινώματα στόν περίβολό τῆς ἡ Ἐκκλησία καθ' ὅλη τήν ἱστορική της πορεία.

Τό παράδοξο δέν εἶναι τό πῶς ὑπάρχουν ἀγύρτες, φαῦλοι καί ἐκμεταλλευτές. Τό παράδοξο εἶναι τό πῶς ἐλκύονται κοντά τους τόσοι ἄνθρωποι!

● Οἱ ψευδάδελφοί ἔφταναν στό σημεῖο νά ραπίζουν τούς χριστιανούς, πού τυχόν ἔφερναν κάποια ἀντίρρηση στίς «*ἀλάθητες*» θέσεις τους! *«Εἶ τις ὑμᾶς εἰς πρόσωπον δέρει»* (στ. 20). Ἄλλωστε καί οἱ θρησκευτικοί σατράπες τῶν Ἰουδαίων ἔτσι συμπεριφέρθηκαν στόν Κύριο τῆς δόξης. Τόν ράπισαν, Τόν κακοποίησαν, Τόν ἔφτυσαν, Τόν σταύρωσαν (Ματθ. κστ' 67).

Καί ἐκεῖνοι μέν ἦσαν κακέκτυπα ἀρχιερέων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Σήμερα στό κῶρο τῆς κατ' ἐξοχήν ἐλευθερίας καί εὐγενείας ἔχει στηθῆ τό εἶδωλο τῆς καταδυναστεύσεως καί τοῦ αὐταρχισμοῦ. Ὅ,τι θέλει ὁ Δεσπότης! Καί τό λέμε καί πῶ... θεολογικά: «*Ὡς δόξει τῷ προσεστῶτι!*»

Μά πραγματικά οἱ ψευδάδελφοί χτυποῦσαν στό πρόσωπο τούς χριστιανούς, πού θά τολμοῦσαν π.χ. νά ποῦν μιά καλή κουβέντα γιά τόν Παῦλο; Δέν ἀποκλείεται καί αὐτό. Ἄλλωστε γιά νά πῆ ὁ Παῦλος, ὅτι ὁ ἐπίσκοπος καί ὁ πρεσβύτερος δέν πρέπει νά εἶναι «*πλήκτες*» (Α' Τιμ. γ' 3. Τίτ. α' 7), θά συνέβαινε καί αὐτό. Ἄλλὰ χειρότερο ἀπό ἕνα σκαμπίλι, εἶναι ἡ προσβολή καί ὁ ἐξευτελισμός τοῦ ἄλλου, καί μάλιστα δημόσια. Ἐξηγεῖ ὁ ἱερός Χρυσόστομος: *«Εἶδες πάλιν ἐπίτασιν τυραννίδος; Ταῦτα δέ ἔλεγεν, οὐκ ὅτι εἰς ὄψιν ἐτύπτοντο, ἀλλ' ὅτι διέπυον αὐτούς καί ἠτίμαζον»* (Ε.Π.Ε. 19, 622–624).

Μετὰ φρασίς: Βλέπεις πόσο σκληρή εἶναι ἡ ἐξουσία τους; Αὐτά τά ἔλεγε ὄχι διότι τούς χτυποῦσαν στό πρόσωπο, ἀλλά διότι τούς καταφρονοῦσαν καί τούς πρόσβαλλαν.

Τόλμη στούς τολμητίες (στ. 21)

Πόσο πικραίνονταν ὁ Παῦλος! Ὅχι διότι οἱ ψευδάδελφοί ἐνεργοῦσαν καταπιεστικά, ἀλλά

διότι τέτοιους ανθρώπους ευχαρίστως τούς δέχονταν οί χριστιανοί. Τό νά είσαι ἐλεύθερος, νά κινῆσαι ἐλεύθερος, νά καίρῃσαι τήν πραγματική ἐλευθερία, νά μή κινδυνεύῃς ἀπό ἐξαρτήσεως καί ἀλυσοδέματα, καί ξαφνικά ν' ἀκολουθῆς κάποιον, πού σέ ὀδηγεῖ κατ' εὐθεΐαν στή φυλακή, μέ τό πρόσχημα, ὅτι ἔτσι θά σοῦ χαρίσῃ... καλύτερη ἐλευθερία, εἶναι φρικτά λυπηρό.

Ἀναγκάζεται ὁ ἱ. Χρυσόστομος νά στιγματίσῃ τό θρησκευτικό δεσποτισμό, πού παίρνει ψυχές ἀπό τήν ἐλευθερία τοῦ Παύλου (τήν ἐν Χριστῷ) καί τίς σπρώχνει στήν ὑποδούλωσι. «*Ποία ταύτης τῆς δεσποτείας πικροτέρα, ὅταν καί τά χρήματα ὑμῶν καί τήν ἐλευθερίαν καί τήν τιμὴν ἀφελόμενοι, μηδέ οὕτως ὡσιν ἡμεροί, μηδέ ἐν τάξει δούλων ἐῶσιν ὑμᾶς μένειν, ἀλλά καί παντός ἀργυρῶντου ὑβριστικότερον ὡσιν ὑμῖν κεκρημένοι;*» (Ε.Π.Ε. 19,624). Μετάφρασις: Ὑπάρχει αὐταρχισμός χειρότερος ἀπό αὐτόν, ὅταν σᾶς παίρνουν καί τήν περιουσία σας καί τήν ἐλευθερία σας καί τήν ἀξιοπρέπειά σας, καί πάλι δέν ἡσυχάζουν; Οὔτε κᾶν δούλοι σᾶς ἐπιτρέπουν νά εἶστε. Σᾶς μεταχειρίζονται πιό περιφρονητικά κι ἀπό ὅ,τι σέ ἀγορασμένους δούλους!

Τήν πίκρα του ὁ ἐλευθερωτής τῶν ψυχῶν Παῦλος τήν ἐκφράζει στόν ἐπόμενο στίχο: «*Κατά ἀτιμίαν λέγω, ὡς ὅτι ἡμεῖς ἠσθενήσαμεν. Ἐν ᾧ δ' ἄν τις τολμᾷ, ἐν ἀφροσύνῃ λέγω, τολμῶ κἀγώ*» (στ. 21). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «*Ντρέπομαι πού τά λέγω (ὅτι δέχεσθε ευχαρίστως τέτοιους ἀνθρώπους), σάν ἐμεῖς νά μειονεκτήσαμε (σάν ἐμεῖς νά φανήκαμε κατώτεροι ἀπ' αὐτούς. Δέν εἴμεθα κατώτεροι, ἀλλά καί πολύ ἀνώτεροι). Γιά ὅ,τι δέ κάποιος ἀπ' αὐτούς καυχᾶται, μέ ἀφροσύνη τό λέγω, καυχῶμαι καί ἐγώ*».

- Τί ἦταν ὁ Παῦλος; Ἀσθενικός κήρυκας;

Κατώτερος ἀπό τούς ψευδαποστόλους; Γιατί τόν ἀμφισβητοῦσαν καί ἐσπευδαν σ' ἐκείνους;

Ξέρεις τί εἶναι ν' ἀφήνῃς τήν πηγὴ μέ τό κρυστάλλινο νερό, καί νά τρέχῃς σέ δεξαμενὴ μέ θολά νερά; Καί μόνο θολά; Καί δηλητηριασμένα! Κι αὐτό γιατί; Διότι ὑπάρχει μιὰ παραπλανητική πινακίδα στή θολή δεξαμενὴ. Ἦ διότι σοῦ προσφέρουν τό θολό καί μολυσμένο νερό σέ χρυσό ποτήρι καί μέ εὐγενικό χαμόγελο (ἔστω κι ἂν τό ἀκριβοπληρώνῃς!). Ἦ διότι γιά νά πιῇς ἀπ' τό γάργαρο νερό, πρέπει λίγο νά σκύψῃς, κάπως νά κουραστῆς!

Καθαρὴ πηγὴ ὁ λόγος τοῦ Παύλου, ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπαιτεῖται βέβαια σκύψιμο, κόπος, ὀπωσθήποτε ταπεινώσις. Ὁ κόσμος τρέχει στή θρησκευτικὴ θολούρα. Κάνει, βλέπετε... θαύματα! Ἀκριβοπληρώνουν τά προσκυνήματα καί τά τάματα. Τρέχουν ὅμως. Θά τοὺς λυθοῦν, βλέπετε, τά μάγια!

• Πῶς νά μή πικραίνεται ἡ Ἐκκλησία, ὅταν καί οἱ ἐργάτες τῆς καί τό πλήρωμά τῆς ἐν πολλοῖς δέν ρουφάει τό νερό τῆς ζωῆς, ἀλλά κυνηγᾷ «*μάγισσες καί νεράιδες*»; Τρέχει πίσω ἀπὸ ἀγύρτες. Ὑποκαθιστᾷ τό Χριστό μέ κάποιο «*ἀγιωτικόν*». Μαγικά κανένας δέν σώζεται.

- Ἡ εὐθύνη τῶν Κορινθίων ἦταν μεγάλη.
- Ἡ εὐθύνη καί τῶν σημερινῶν χριστιανῶν μεγάλη.
- Ἡ εὐθύνη καί τῶν ποιμένων εἶναι πολύ πιό μεγάλη.

Μέ κανένα εἶδωλο, οὔτε θρησκευτικό, οὔτε «*παραδοσιακόν*», δέν ἀντικαθίσταται ὁ λόγος τῆς σωτηρίας, ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τό εὐαγγέλιο καί ἡ ἀγιότητα.

Δ. Γ. Α.

Πρὶν τὴν ἁμαρτία καί μετὰ τὴν ἁμαρτία

«*Τοιοῦτον ἡ ἁμαρτία· Πρὶν ἢ μὲν γὰρ πραχθῆναι καί εἰς ἔργον ἔλθεῖν, σκοτοῖ τόν λογισμὸν καί ἀπατᾷ τὴν διάνοιαν. Ἐπὶν δέ τελειωθῇ, τότε δήλην ἡμῖν τὴν αὐτῆς ἀτοπίαν καθίστησι, καί ἡ βραχεῖα ἐκείνη καί ἄτοπος ἡ δοκὴ διηνεκῆ τὴν ὀδύνην ἡμῖν ἐντίθησι, καί τοῦ συνειδότος ἀφαιρεῖται τὴν παρηρσίαν.*»

Ε.Π.Ε. 2,582

Μετὰ φρασις

Τέτοια εἶναι ἡ ἁμαρτία· Προτοῦ μὲν νά γίνῃ, νά ἐμφανισθῇ ὡς ἔργο, θολώνει τὴ σκέψι καί ἐξαπατᾷ τὸ νοῦ. Ὄταν ὅμως πραγματοποιηθῇ, τότε φανερώνει τὴ φρικαλεότητά τῆς. Ἦ σύντομη ἐκείνη καί ἀνόητη εὐχαρίστησις ἐνσταλάζει μέσα μας συνεχῶς τὴν ὀδύνη καί ἀφαιρεῖ τὴν παρηρσία τῆς συνειδήσεως.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Εὐλογημένος ὁ καρπός!

Εὐλογημένος ὁ καρπός τῆς κοιλίας σου! Ἰδιαίτερα, «ἐξαιρέτως», ὁ καρπός τῆς Παρθένου εἶναι εὐλογημένος. Γιατί;

- Ἦταν καρπός τῆς κοιλίας· μόνο τῆς κοιλίας. Ὁ Χριστός, ὡς ἄνθρωπος, δέν εἶναι καρπός δύο προσώπων, ἐνός πατέρα καί μιᾶς μητέρας, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Εἶναι καρπός μόνο Μητέρας. Καρπός χωρίς σπορά!

Πρόκειται γιά μυστήριο. Γιά μοναδικό καί ἀνεπανάληπτο μυστήριο. Μόνο μία φορά καρπογόνησε παρθένος χωρίς σπορά. Συμβολικό θαῦμα, θά μπορούσε νά χαρακτηρισθῆ ἡ πρώτη δημιουργία. Ἡ γῆ ἦταν παρθένο ἔδαφος. Ὅταν πρωτοβλάστησε, δέν εἶχε μεσολαβῆσει σπορά. Δέν ἔπесαν σπόροι, γιά νά καρποφορήσῃ. Ἀπλῶς ἀκούστηκε ὁ παντοδύναμος λόγος τοῦ Θεοῦ: «Βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου» (Γεν. α' 11).

- Ἀσπόρως κατά τήν πρώτη δημιουργία κάρπισε ἡ γῆ. Ἀσπόρως καί κατά τή νέα δημιουργία καρπογονεῖ ἡ Παναγία.

- Ὁ Καρπός τῆς Παρθένου Μαρίας εἶναι καρπός τέλειος. Κάθε καρπός, μέχρι νά ὠριμάσῃ, διέρχεται ἀπό διάφορα στάδια.

Ὁ σπόρος γίνεται σύλληψις· ἡ σύλληψις γίνεται γονιμοποίησης· ἡ γονιμοποίησης γίνεται ἄνθος· τό ἄνθος γίνεται «μπουμπούκι»· τό «μπουμπούκι» γίνεται ἄγουρος, πράσινος καρπός· ὁ ἄγουρος γίνεται ὠριμος καρπός.

Στήν περίπτωσι ὁμως τῆς κησews τῆς Παρθένου βλέπουμε τήν Ἐλισάβετ, λίγες μόλις μέρες μετά τή σύλληψι, μετά τόν Εὐαγγελισμό (Λουκ. α' 31), ν' ἀποκαλῆ τό κυοφορούμενο μέσα στή Μαρία, «καρπόν».

Ἦταν ὄχι ἀπλῶς ὠριμος, ἀλλά τέλειος καρπός· τέλειος ἄνθρωπος ὁ Χριστός, ἐνωμένος μέ τή Θεότητα. Τέλειος Θεός καί τέλειος ἄνθρωπος.

- Ὅλοι οἱ καρποί, φυσικοί καί ἀνθρώπινοι, εἶναι πρῶτα «ἐν σπέρματι». Σιγά-σιγά σχηματίζονται. Ὁ Χριστός ὁμως, ὁ καρπός τῆς Παρθένου, ἀμέσως μέ τόν Εὐαγγελισμό, ὑπῆρξε ὠλοκληρωμένος ἄνθρωπος, μέ τέλειο σῶμα. «Σχήματι εὐρεθείς ὡς ἄνθρωπος...» (Φιλ. β' 7).

Στά μάτια τῶν ἀνθρώπων ὁ Ἰησοῦς Χριστός μεγάλωνε σωματικά.

Δέν μπορούμε νά μιλάμε γιά τέλειο Θεό καί τέλειο ἄνθρωπο, ἀν εἶχαμε... ἀνάπτυξι. Δέν μπορεί ὁ Θεός νά πέρασε σαρκούμενος ἀπό τό στάδιο τῆς ἀτελείας στήν τελειότητα. Ἐν τοιαύτη περιπτώσει τί Θεός εἶναι;

Γι' αὐτό καί εἶναι «ἐξαιρέτως» εὐλογημένος «ὁ καρπός τῆς κοιλίας σου», Παρθένε!

ΙΩΑΝΝΗΣ Ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἰαγγελ. Μπότζιου

Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννῖνων 6 - Μοσχάτο

Ἐτήσια συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδά καί Αὐστραλίας: δολάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

Προστάτης τῶν ὁμοφυλοφίλων καί... φιλοαγορείτης!

Υπάρχει στή Θεσσαλονίκη κάποιος Σωματείο, ἐπονομαζόμενο «**Ἁγιορειτική Ἐστία**». Ποιοί ἀκριβῶς οἱ σκοποὶ του, δέν γνωρίζουμε. Πάντως κάτι μέ ὑποστήριξι θεμάτων τοῦ Ἁγίου Ὁρους θά ἔχη νά κάνη ὁ λόγος τῆς ὑπάρξεώς του. Ἐκεῖνο πού ἔχει σημασία εἶναι, ὅτι τό Διοικητικό Συμβούλιο ἀποτελεῖται ἀπό ἀγορείτες καί ἀπό λαϊκοὺς. Πρόεδρος δέ στίς πρόσφατες ἐκλογές ἐξελέγη ὁ δήμαρχος Θεσσαλονίκης κ. **Γιάννης Μπουτάρης!**

• Εἶναι γνωστές οἱ ἀντιχριστιανικές θέσεις τοῦ κ. Μπουτάρη, πού κατά τά ἄλλα ὡς δήμαρχος θεωρεῖται πετυχημένος! Τίς ιδέες του δέν τίς κρύβει. Ἀντίθετα μάλιστα, προκλητικά τίς ὑποστηρίζει. Τό αἰσχιστο δέ ὄλων εἶναι, ὅτι ὑπό τήν προστασία του ἔχει θέσει τήν **παρέλασι** σέ δρόμους τῆς Θεσσαλονίκης τῶν πάσης φύσεως (παρά-φύσεως!) **ἀνωμάτων** (ὁμοφυλοφίλων, λεσβιῶν κ.λπ.), πού μάλιστα καλεῖται... «**παρέλαση ὑπερηφάνειας**» (gay pride)!

• Κάποτε ἡ **ὁμοφυλοφιλία** ἦταν ὄ,τι τό βρωμερότερο. Σήμερα ἔγινε σημαία καυχήσεως καί ὑπερηφανείας! Σιγά-σιγά θά μᾶς παρουσιάζουν ὄλους τοὺς ἐκφύλους καί ἀνωμάλους ὡς... γενναίους καί ἥρωες! Τό παρά φύσιν ὑπερηφανεύεται γιά τήν... ἰδιαιτερότητά του! Ἡ διαστροφή καυχίεται γιά τή βρωμιά της! Ὁ βουρκος τῆς ἀκολασίας παρουσιάζει τή... χαρά του γιά τήν κοπριά του!

• Δέν ξενίζει τό φαινόμενο. Στήν ἐποχή μας ἀρκεῖ νά εἶναι κάτι μειονοψηφία, γιά νά ἔχη δικαιώματα πάνω καί ἀπό τήν πλειονοψηφία. Ἀρκεῖ κανεῖς νά δακρυρῆ τήν ἀνθηκότητά του, γιά νά χειροκροτῆται. Ἀρκεῖ κανεῖς νά ἔχη ἀντιχριστιανικές θέσεις, γιά νά βρισκεται στή βιτρίνα τῆς προβολῆς. Αυτό θά πῆ... **πλουραλισμός τοῦ ὑπονόμου!**

• Ἐκεῖνο πού ὄλους ξενίζει εἶναι, ὅτι ὁ κ. Μπουτάρης ἀγκαλιάζει καί τοὺς ὁμοφυλόφιλους, παριστάνοντας καί τόν προστάτη τοῦ... Ἁγίου Ὁρους! Στό πρόσ-

πό του θέλει νά συμβιβάση ἀκολασία καί ἀγιότητα, βρωμιά καί εὐοσμο περιβόλι τοῦ μοναχισμοῦ, ὅπως εἶναι τό **Ἁγίου Ὁρος**.

• Ἐχουν γίνει διαμαρτυρίες ἀπό κληρικούς καί μοναχοὺς τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἀπό καθηγητές καί φοιτητές τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης καί ἀπό τόν Σεβασμ. Μητροπολ. Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμο. Ζητοῦν ἀπό τήν **ἱ. Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὁρους** νά λάβη θέσι. Ἄφ' ἐνός μέν ν' ἀπαγορεύση ρητῶς τήν εἴσοδο στό Ἁγίου Ὁρος τοῦ ὑποστηρικτῆ τῶν ἀνωμάτων κ. Μπουτάρη, καί ἀφ' ἑτέρου ν' ἀποκηρύξη τό Σωματεῖο «Ἁγιορειτική Ἐστία», ἐφ' ὅσον διατηρεῖ ὡς προέδρό του τόν προβολέα τῆς ὁμοφυλοφιλίας κ. Μπουτάρη!

Πατέρες τοῦ Ἁγ. Ὁρους! Ἐπισήμως ἀποκηρύξατε τόν δήμαρχο, πού στηρίζει τήν ἀνωμαλία. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ξεκαθαρίζει τά πράγματα: «Μή γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις· τίς κοινωνία φωτί πρὸς σκότος; τίς δέ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαλ;» (Β' Κορ. στ' 14).

Ἁγορείτης ἡγούμενος γιά τίς εἰκόνες

Υγράψαμε καί στό προηγούμενο, ὅτι κάτι πρέπει νά γίνη γιά τό συνεχές καί ἀδιάκοπο «κατέβασμα» σέ ναοὺς καί ἐπισκοπές ποικιλωνύμων **εἰκόνων** (κυρίως τῆς Θεοτόκου) καί διαφόρων **λευψάνων**. Ἐχει, κατά τό δή λεγόμενο, παραγίνει τό φαινόμενο. Καί σιγά-σιγά θά σκανδαλισθῆ τόσο ὁ λαός, ὥστε δέν θά θέλη ν' ἀκούση γιά τή θεολογική τοποθέτησι τῆς τιμῆς τῶν εἰκόνων καί τῶν λευψάνων.

Σέ ἐπίρρωσι τῶν ὄσων γράψαμε ἔρχεται κείμενο τοῦ ἡγουμένου τῆς **Μονῆς Δοχειαρίου** τοῦ Ἁγ. Ὁρους **ἀρχιμ. Γρηγορίου**. Τό ἀναδημοσιεύουμε:

«Εἶναι Πέμπτη μετά τήν Πεντηκοστή. Προσκαρτερῶν τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ στό κελλίον μου, πληροφορήθηκα τήν ἀνακοίνωση τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Τριάδος τῆς Μητροπόλεως Καισαριανῆς (ὅτι θά ἔφερναν εἰκόνα μέ τήν ἐπωνυμία Γοργοῦπηκος ἀπό τά Ἱεροσόλυμα).

Καί λέγω καθ' ἑαυτόν: «*Τόσες θαυματουργές εἰκόνες ὑπάρχουν ὀνομαστές στό χωρο τῆς Ἐκκλησίας· καί μόνον ἡ Γοργοῦπήκοος προσφέρεται στόν κόσμο γιά προσκύνηση; Πόθεν Γοργοῦπήκοος στή Νέα Σιών (στά Ἱεροσόλυμα); Καί μάλιστα προερχόμενη ἀπό τά ὑψηλά πατριαρχικά δώματα;*».

Πρό ἐτῶν συνάντησα Δοχειαρίτη, μέ τό ὄνομα Ὀνούφριος, πρώην προσμονάριο τῆς Παναγίας Γοργοῦπήκοου καί ἐκεῖνο τόν καιρό πνευματικό τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων. Καί μοῦ ἐγχείρισε τάμα προσωπικό του γιά τήν Παναγία τήν Γοργοῦπήκοο τῆς Δοχειαρίου. Λόγω τοῦ δεσμοῦ του μέ τήν Γοργοῦπήκοο, δέν ἔπρεπε νά μοῦ μνημονεύσει καί τήν Γοργοῦπήκοο τῶν Ἱεροσολύμων;

Ποιά εἶναι ἡ ἱστορία τῆς εἰκόνας αὐτῆς καί ποιά τά θαύματα πού διηγοῦνται; Δέν πρέπει πρῶτα νά ἐξιστορήσουμε τά τοῦ προσκυνήματος καί ἔπειτα νά τό παρουσιάσουμε στόν κόσμο; Εἶναι ἀρκετή ἡ προσωνυμία, γιά νά προσκαλοῦμε τόν κόσμο νά πέσει καί νά προσπέσει σ' αὐτή τήν εἰκόνα;

Θολή ἡ ἱστορία αὐτή. Μήπως πιάσαμε καλά τόν σφυγμό τῆς ἐποχῆς μας, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ψάχνουν ἀπό κάπου νά πιαστοῦνε, καί πρέπει νά τοῦς τό παρουσιάσουμε γιά ἄγκυρα ἐλπίδας;

Δυστυχῶς κατὰ τά τελευταῖα καί δύο σκολα χρόνια τῆς ἀπομακρύνσεως τῶν ἀνθρώπων ἀπό τόν Θεό, προσπαθεῖ ἡ Ἐκκλησία μέ **λείψανα** ἁγίων καί μέ **εἰκόνες** νά τοῦς ἐπαναφέρει στήν ἰσιάδα τοῦ δρόμου. Ὁ τρόπος αὐτός ἐπανευαγγελισμοῦ τοῦ κόσμου εἶναι **ἀπάτη**. Πρέπει νά βρῆ ἡ Ἐκκλησία ἄλλους τρόπους νά ἐργασθῆ στό χωράφι, πού τῆς ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεός. Οἱ μακαριστοί πρόγονοί μας οὐδέποτε δέχονταν τόν τρόπο αὐτόν εὐαγγελισμοῦ τοῦ κόσμου.

Μᾶλλον οἰκονομικός τρόπος εἶναι καί ὄχι πνευματικός. Καί **κατασκανδαλίζεται** ὁ κόσμος ἀπό τό πανέρι δίπλα στήν εἰκόνα καί τή σύναξι χρημάτων ἀπό τόν πάμπτωχο ἑλληνικό λαό.

Διακονῶ τήν Γοργοῦπήκοο τριάντα

πέντε χρόνια. Τώρα τί θά πῶ στόν κόσμο, καί μάλιστα στόν σλαβικό κόσμο, ὁ ὁποῖος προσκυνεῖ μέ εὐλάβεια τό ἅγιο αὐτό εἰκότισμα;

Πενήντα χρόνια διακονῶ τήν Ἐκκλησία. Οὔτε μεταξωτά φόρεσα οὔτε ἐκμεταλλευθήκαμε τήν Χάρη, πού ἔδωσε ἡ Παναγία σ' αὐτή τήν εἰκόνα. Ἔχω τό δικαίωμα νά κράξω καί νά φωνάξω: «*Ἀφήστε αὐτόν τόν τρόπο καί βρῆτε ἄλλους τρόπους νά στηρίξετε τό πλήρωμα, τήν κληρονομία τοῦ Θεοῦ*».

Παίζεταί ἡ τυφλόμυγα, ὠραῖο παιδικό παιχνίδι, ἀλλά ὄχι καί μέσα στήν Ἐκκλησία. Συγχωρέστε με, τόν πόνο μου ἐκφράζω καί τόν φόβο μου. «*Νομίζουν πορισμόν μέγαν τήν εὐσέβεια*» (Α' Τιμ. στ' 5-6)».

Δύο σεμνοί ἐπίσκοποι

Στὴν ἑποχὴ τῆς ἐπιγραφῆς (τέλη Μαΐου) ἐκλογές δύο νέων Μητροπολιτῶν. Οἱ ἐλεγέντες διακρίνονται γιά τήν εὐλάβεια καί τό ζῆλο τους.

- Γιά μέν τή Μητρόπολι **Κεφαλληνίας** ἐξελέγη ὁ πρωτοσύγκελλος τῆς Μητροπόλεως **ἀρχιμ. Γεράσιμος Φωκάς**. Ὁριμος καί ὡς πρὸς τήν ἡλικία καί ὡς πρὸς τήν ποιμαντική διακονία. Γνωρίζει τό ποίμνιό του καί γνωρίζεται ἀπό αὐτό (Ἰωάν. ι' 14).

- Γιά δέ τή Μητρόπολι **Νέας Κρήνης καί Καλαμαριάς** ἐξελέγη ὁ πρωτοσύγκελλος τῆς Μητροπόλεως Φλωρίνης **ἀρχιμ. Ἰουστίνος Μπαρδάκας**. Εἶναι γέννημα καί θρέμμα τῆς Μακεδονικῆς γῆς, καί μάλιστα τῆς περιοχῆς Φλωρίνης. Ὁ πρῶτος Φλωρινιώτης ἐπίσκοπος.

Μαθήτευσε παρά τοῦς πόδας τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἀνδρός, τοῦ διαπρυσίου κήρυκος τῆς ἀληθείας, τοῦ μακαριστοῦ Μητροπ. **Αὐγουστίνου Καντιώτου**. Χρημάτισε μαθητῆς καί πνευματικό τέκνο τοῦ νῦν Μητροπολίτου Φλωρίνης **π. Θεοκλήτου**, κληρικοῦ πράου καί ταπεινοῦ.

Ὁ μητροπολίτης πατήρ Ἰουστίνος, μέ τόν ἱεραποστολικό ζῆλο πού τόν διακρίνει καί μέ τά χαρίσματα πού τόν ἔχει προκίσει ὁ Θεός, καλεῖται νά δίνη δυ-

ναμικά τή μαρτυρία του για τήν οικοδομή του λαού και για τή δόξα του Χριστού και τής Ἐκκλησίας.

Ὁ ἱεροκήρυκας τοῦ Συλλόγου μας καί συντάκτης τοῦ περιοδικοῦ μας π. **Δανιήλ Ἀεράκης**, συνδεόμενος ἀπό χρόνια μέ τό νέο Μητροπολίτη Ν. Κρήνης καί Καλαμαριάς, τοῦ ἀπέστειλε τήν εὐχή:

«*Διάλεξες βαρὺ φορτίο, δρόμο ἀνηφορικό, σταυρὸ δυσβάστακτο. Κοντὰ στὰ ἄλλα ἐπισκοπικά φορτία, ἔχεις τρία ἐπιπρόσθετα: Σηκώνεις μιὰ παράδοσι (θὰ τήν ἔλεγα Καντιωτική) - Προέρχεται ἀπό μελίχιο καί σεμνὸ πνευματικὸ πατέρα - Προέρχεται ἀπὸ οἰκογένεια πνευματική, πού ἔχει συνθήματα, ὅπως τό “μάχεσθε” καί τό “ἀντίστητε”. Σοῦ εὐχομαι νά μὴ γίνης “δεσπότης”. Νά διατηρήσης τήν ταπείνωσι τοῦ διακονικοῦ ρόλου τοῦ τιμίου ἐπισκόπου. Νά σοῦ δίνη Κύριος σύνεσιν ἐν πᾶσι.*

Μετά τά χειροκροτήματα

Ἡ ἐκλογή καί στή συνέχεια ἡ ἐνθρόνιση ἐνός Μητροπολίτη συνήθως προκαλοῦν χειροκροτήματα καί δημιουργοῦν καλές ἐντυπώσεις στό λαό τοῦ Θεοῦ. Ὁ νεοεκλεγείς Μητροπολίτης συγκινεῖται καί ἐνθουσιάζεται, χωρίς νά πολυσκέφτεται τά πολλά καί δύσκολα προβλήματα, πού θὰ κληθεῖ νά ἀντιμετωπίσει. Ὅσο θὰ φτάνη ὁ ἀπόηχος τοῦ χειροκροτήματος στὰ αὐτιά του, θὰ ἔχει τήν αἴσθησι, ὅτι ἀπέκτησε μιὰ σπουδαία καί ἰσόβια ἐξουσία καί θὰ μπορεῖ νά κάνει ὅ,τι ὁ ἴδιος θὰ κρίνει ὀρθό. Δηλαδή, θὰ νιώθει ἀπόλυτα ἐλεύθερος, καί αὐτό εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο, γιατί ἕνας κληρικός, καί πολὺ περισσότερο ἕνας Μητροπολίτης, ποτέ δέν εἶναι ἐλεύθερος, παρά μόνο ὅταν εἶναι ἐνάρετος καί ὑπηρετεῖ πιστὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ...

Ὅρισμένοι ἀρχιερεῖς ἔχουν τήν ψευδαίσθησι, ὅτι εἶναι πλουσιοὶ στίς ἀρετές καί ὅτι ἡ ἔμπειρία τους στόν ἀγρό τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἐκείνη πού τους καθοδηγεῖ καί τους ἐμπνέει. Αὐτό συμβαίνει καί μέ ἐκείνους, πού ποτέ δέν ἐργάστη-

καν στήν Ἐκκλησία, ἀλλά ἀπλῶς φόρεσαν τό ράσο καί ἀπολαμβάνουν ὅλα ὅσα τοὺς ἐξασφαλίζει...

Ἰδιαίτερη σημασία δίνουν στὰ ἀρχιερατικά συλλειτουργία. Καλοῦν ἐν Χριστῷ ἀδελφούς γιὰ περισσότερη λάμψι, χωρίς ὅμως νά προσέχουν ποιούς καλοῦν!...

Ἄλλά καί μέ τοὺς ἱερεῖς τους ἔχουν μιὰ ἀπαράδεκτὴ σχέση. Τοὺς προτρέπουν νά εἶναι ἀνοικτοὶ στόν κόσμο, νά εἶναι δίπλα του, νά συμμετέχουν στίς πολιτιστικές ἐκδηλώσεις καί φυσικά πρῶτοι νά σέρνουν τό χορὸ στὰ πανηγύρια! Μέ τόν τρόπο αὐτὸ δέν θὰ μπορέσουν νά τοὺς βάλουν σέ μιὰ σειρά καί νά τοὺς κάνουν ἀξιοσέβαστους στό ποίμνιό τους.

Ἐκείνο ὅμως, πού σίγουρα πετυχαίνουν, εἶναι ὁ καθημερινὸς σκανδαλισμὸς τοῦ πιστοῦ λαοῦ. Δέν μπορεῖ νά φαναστεῖ κανεὶς, τί μπορεῖ νά συμβεῖ, ὅταν ὁ ποιμένας εἶναι λύκος! Ὅταν τό ποίμνιο δέχεται ἐπιθέσεις καί δαγκώματα ἀπὸ τὸν ποιμένα, πού θὰ ἔπρεπε νά εἶναι φωτεινὸς φάρος καί παράδειγμα πρὸς μίμησι.

(π. Διονύσιος Τάτσης, «Ὁρθ. Τύπος» 29ης Μαΐου 2015).

Ὅσοι μποροῦν, στέλνουν τὰ 10 εὐρὼ ἐτησίως

Θὰ διευκολυνθῇ ἡ ἔκδοσις τοῦ περιοδικοῦ μας, ἂν οἱ φίλοι ἀναγνώστες στείλουν τὴ συνδρομὴ (10 εὐρὼ) καί γιὰ τό ἔτος 2015.

● Στό λογαριασμὸ:

0026.0236.39.0100353548 EURO BANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

● Στό λογαριασμὸ:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

● Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.

● Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρὶς τὴ λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**

Σημείωσις: Παρακαλοῦνται ὅσοι ἀποστέλλουν ποσὸν διὰ τῆς **ALPHA BANK** ἀπὸ τό ἐξωτερικό (πλὴν ΗΠΑ), εἴτε γιὰ συνδρομὴ, εἴτε ὡς εἰσφορὰ, νά ζητοῦν ἔκδοσι τραπεζικῆς ἐπιταγῆς σέ διαταγὴ **IOANNIS VAPTISTIS** καί σέ εὐρὼ (EUR).